

Όταν ήμουν μικρό παιδί....

/ Γενικά

του πατέρα Χρήστου Ιωαννίδη

Όταν ήμουν μικρό παιδί, η μητέρα μου συνήθιζε να μου λέει διδακτικές ιστοριούλες όπως τους μύθους του Αισώπου και άλλα παρόμοια εκ της λαϊκής σοφίας. Μια αγαπημένη μου διήγηση ήταν η ακόλουθη. Κάποτε ένας διαβάτης βρήκε στο δρόμο ένα φίδι το οποίο είχε παγώσει από τον χιονιά. Αφελώς (και ουχί ευσπλάχνως) σκεπτόμενος, αποφάσισε να τοποθετήσει τον όφη στον κόρφο του προκειμένου να το θερμάνει και να του σώσει τη ζωή. Όμως το φίδι δεν αποδείχθηκε εξ ίσου μεγαλόκαρδο. Όταν συνήλθε, το πρώτο πράγμα που φρόντισε να κάνει, ήταν να δαγκώσει τον ευεργέτη του στην καρδιά και να τον σκοτώσει.

Επειδή όμως κάποιοι μεγαλώνυμοι άνδρες που κατέχουν θέσεις ισχύος και διοικήσεως στη πατρίδα μας, πιθανόν στα σπίτια όπου αυτοί μεγάλωσαν να μην άκουγαν τέτοια δημώδη παραμύθια, αλλά η κυβερνάντα τους να τους διάβαζε Ιούλιο Βερν και Χανς Κρίστιαν Άντερσεν, ας μας επιτρέψουν να τους εξηγήσουμε εμείς την ιστοριούλα...

Κατασκευάζοντας Τζαμί στην Αθήνα και ιδρύοντας τμήμα ισλαμικών σπουδών στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο, θερμαίνουν επικίνδυνα τον ιοβόλο δράκοντα που

ονομάζεται Μουσουλμανικός φονταμενταλισμός, σαρία, σαλάφ, τζιχάντ κτλ.

Αυτός ο τόπος υπέφερε 400 χρόνια από το σκοτάδι της ημισελήνου. Θα έπρεπε λοιπόν να είχαμε διδαχτεί περισσότερα από το παρελθόν μας, οι σημερινοί μιμητές του αφελούς διαβάτη, νεοέλληνες.

*όποιος βιαστεί να κρίνει ως άσχετο τον παραλληλισμό των Οθωμανών με τους σημερινούς Τζιχαντιστές, ας κάνει μια έρευνα για να ανακαλύψει ποια χώρα είναι ο δεύτερος μεγαλύτερος χρηματοδότης του Ισίλ, μετά το Κατάρ.

Π. ΧΡΗΣΤΟΣ Γ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ εφημέριος Ι.Ν. Αγίας Μαρίνας Νέου Ροεινού

Πηγή: Ευάγγελος Μπουγιώτης